

bør have Krav paa en bedre Stilling end Enke og ægte Børn, og at der ikke bør ske Udlæg af Boet til deres Forsørgelse, naar mulig et ægte Barns og Enkens Forsørgelse ikke er sikret, hvilket jo slet ikke er Tilfældet, fordi en lille Arv udlægges dem. Ganste vist kan der gives Tilfælde, hvor den efterladte Formue er stor nok til, at der kunde gives Udlæg for Underholdningsbidraget, uden at Enkens og de ægte Børns Forsørgelse led Skade, men disse Tilfælde ville være sjeldne, og som almindelig Regel maa derfor efter Ministeriets Mening det foretrækkes helt at udelukke Udlæg for Underholdningsbidrag, hvor der er Enke og ægte Børn. I Overensstemmelse hermed er derfor Lovforslagets § 3 affattet.

Ifølge Pl. 6. Decbr. 1839 § 3 paahviler der under visse Omstændigheder (s. Ex. naar Moderen er død) og for saa vidt han dertil har Evne, Barnefaderen en mere udstrakt Forpligtelse til at sørge for sit uægte Barn. Denne Regel antages at hjemle det Offentlige Riet til, naar Moderen er død eller bortreist eller ude af Stand til at bidrage til Barnets Underhold, at fordre, at Faderen skal yde Underholdningsbidrag til sit uægte Barn i samme Omfang som til et ægte Barn, altsaa navnlig at han skal udrede hele det Beløb, der medgaar til Barnets nødvendige Underhold, og om fornødent vedblive dermed til Barnets 18de Aar. Denne mere udstrakte Forpligtelse er dog betinget af, at „Faderen dertil har Evne“, ligesom ogsaa de særlige Inddrivelsesmidler, der haves med Hensyn til det egentlige Underholdningsbidrag, nemlig Nedlæggelse af Forbud mod Udbetaling af Faderens Løn og Afsoning med Fængsel paa Vand og Brød, ifølge Plakatens Ord ikke komme til Anvendelse paa samme; derimod vil Bidraget kunne inddrives ved Udpantning ifølge L. 29de Marts 1873 § 1 No. 6. Disse Indstrækninger have Andragerne ment burde bortfalde. Størst Betydning vilde det selvfølgelig have, om de ovennævnte to særlige Inddrivelsesmidler kunne komme til Anvendelse her. Men herved er at mærke, at Underholdningsbidrag, som paalægges en Fader til hans ægte Børn, ikke kunne inddrives ved hine særlige Midler, men kun kunne udpantes, og der er efter Ministeriets Formening ingen Grund til at give de uægte Børn en Retstilling, som vilde være bedre end den, der under samme Forhold vilde tilkomme de ægte Børn, og naar saaledes Inddrivelsesmidlet er indstrænket til Udpantning, er det klart, at det bliver uden praktisk Betydning at ophæve den Bestemelse, som den mugjældende Ret stiller

for Faderens Forpligtelse, at han skal have Evne til at udrede dette udvidede Bidrag.

Joruden Lovforslagets §§ 1 og 3 indeholder endelig ogsaa dets § 2 en Udvidelse af de Barnefaderen efter den nuværende Lovgivning paahvilende økonomiske Forpligtelser ligeover for Moderen. Denne Paragraf bestemmer nemlig, at Moderen, under de Tvangsmidler, som Lovgivningen hjemler med Hensyn til Underholdningsbidraget til det uægte Barn, kan fordre Barnefaderen paalagt at afholde med mindst Halvdelen de særlige Udgifter, som Svangerstabet og Barselsærden have medført for hende; Øvrigheden bestemmer det heromhandlede Beløbs Størrelse, for hvilket Afsoning ikke kan anvendes. En saadan Bestemmelse, som er anbefalet i det andet af de oven refererede Andragender (se foran Pag. 5), er vel helt ny i vor Ret, men den findes i flere fremmede Lovgivninger, og det maa i og for sig erkjendes for rigtigt, at Barnefaderen, der mindst er ligesaa skyldig som Moderen i det usædelige Forhold, som har medført Svangerstabet og Barselsærden, maa overtage sin Del af de dermed forbundne Udgifter.

Hermed er Rættens af de Punkter, hvori Lovforslaget foreslaar en Udvidelse af Faderens Underholdningspligt, endt. Forslagets følgende Paragrafer 4—6 indeholder nye Regler med Hensyn til Virkningerne af, at Faderen ikke betaler det ham paahvilende Bidrag til det uægte Barns Underholdning. Ministeriet erkjender, at det med Rette gjøres gjældende i Andragendet, at af større Betydning end hin delvise Udvidelse af Underholdningspligten vilde det være, om man kunde finde en praktisk Vej til at udville Midlerne til at faa inddrevet det Bidrag, som paalægges Barnefaderen. At den nuværende Afsoning med Fængsel paa Vand og Brød ikke altid gør Fyldest, maa vistnok erkjendes, og navnlig har den jo den Mangel, at den ikke skaffer Bidraget til Veje. Men Ministeriet antager rigtig nok ikke, at Tvangsarbejde er skikket til at afløse det. Allerede af den Grund vilde denne Afsoning ikke for Tiden kunne indføres, at de bestaaende Tvangsarbejdsanstalter ikke paa langt nær vilde kunne modtage dette Tillæg i Belægningen. Men dertil kommer, at denne Afsoning vilde blive meget dyr for Kommunerne, idet det efter Ministeriets Formening maa anses for givet, at Anstalterne ikke vilde kunne indrettes saaledes, at Lemmernes Arbejde vilde kunne dække Omkostningerne ved Anstalternes Drift, og end mindre vilde der kunne blive Tale om et Overskud, som skulde kunne komme Moderen til Gode. Naar der